

17. ספיריטואליזם

ספיריטואליזם!

מדיומים!

הוויכוח ניטש בעוז, בעד ונגד.

אין זה מתפקידי לומר כל דבר שהוא לגבי המתנגדים והקנאות בה הם שוללים זאת. יהיה זה בזבוז זמן; משום שכל שעל אדם בעל חשיבה הגיונית לעשות, הוא לקרוא את סוג הבדיקות או המחקרים לכאורה, כדי שיוכל לזהות בעצמו, שאינם מציגים אלא את חוסר-הידיעה המוחלט וחוסר-היכולת המכריע של "הבודקים".

מדוע?

אם ברצוני לחקור את ממלכת האדמה, עלי לכוון עצמי על-פי האדמה ותכונותיה. אם ארצה, לעומת-זאת, להעמיק בחקר הימים, אין לי אלא לבחון את מאפייני-המים ולהשתמש במאפיינים אלו ככלי-עזר. חקירתם של המים בעזרת את ומעדר או עם מכונות-קידוח, מן הסתם לא תוביל אותי הרחק.

או שמא עלי להתכחש לקיומם של המים משום שבניגוד לאדמה המוצקה אליה אני רגיל, המעדר חודר דרכם בלא כל מאמץ?

או משום שאיני יכול להלך עליהם ברגליי כפי שאני נוהג לעשות על האדמה המוצקה?
המתנגדים יאמרו: זהו הבדל; שכן את הימצאותם של המים אני רואה ומרגיש, כך שאיש אינו יכול להתכחש לה!

כמה זמן עבר מאז הוכחש בתוקף קיומם של מיליוני היצורים החיים הצבעוניים הרוחשים בטיפת מים, קיום שכיום כבר ידוע לכל ילד?

ומדוע ההכחשה?

רק משום שלא ניתן היה לראותם!

רק לאחר שהומצא המכשיר המאפשר את העמידה על תכונותיהם, ניתן היה להכיר בעולם חדש, לראותו ולהתבונן בו. דהיינו, גם בעולם הבלתי-חומרי, המכונה העולם-שמעבר!

היו רואים!

ואז תוכלו להרשות לעצמכם לשפוט!

הדבר תלוי בכם, לא "בעולם-האחר".

מעבר לגופכם שהוא חומר גשמי, מצוי בכם גם חומר מן העולם האחר, ובעולם זה שמעבר לא קיים עוד החומר-הגשמי שלכם. אתם דורשים ומצפים להתקרב אל העולם-שמעבר (מתן סימנים וכד'), שאין בו עוד כל חומר-גשמי. אתם ממתינים שיוכיח לכם את קיומו, בעוד אתם עצמכם, שקיים בכם, לצד החומר-הגשמי, גם החומר של העולם-שמעבר, יושבים באפס-מעשה ומתיימרים להיות השופט.

הקימו סוף-סוף את הגשרים שביכולתכם להקים, פעלו סוף-סוף עם אותו החומר העומד לרשותכם, והפכו עצמכם לרואים!

או החרישו אם אינכם מבינים, והוסיפו להזין את החומר-הגשמי בלבד, המכביד עוד ועוד על החומריות-האת'רית.

עוד יבוא היום בו ייפרד החומר-האת'רי מן החומריות-הגשמית, וייפול מותש לארץ, שכן אין באפשרותו לעוף, בהיותו אף הוא כפוף לחוקים-הארציים, כמו הגוף-הגשמי.

רק התנועה מספקת כוח!

אין לכם צורך במדיומים כדי לזהות את החומר-האת'רי.

רק הביטו בחיים שמנהל החומר-האת'רי שבתוכם.

העניקו לו מרצונכם את הדרוש לו כדי לחזקו.

או, שאולי בכוונתכם להכחיש את קיומו של רצונכם? שהרי אינכם יכולים לראותו או לגעת בו?

כמה פעמים אתם חשים את השפעות רצונכם בתוכם. אתם מרגישים זאת, אולם אינכם יכולים לראות רצון זה או לתפוש אותו. בין אם מדובר בהתרוממות-הרוח, בשמחה או בכאב, זעם או קנאה. מרגע שיש לרצון השפעה, חייב להתקיים בו גם כוח, המייצר לחץ; שכן ללא כוח לא יכולים להתרחש כל השפעה, כל תחושה.

ובמקום בו קיים לחץ, הרי חייב להיות גם גוף הפועל, דבר-מה מוצק העשוי מאותו החומר, אחרת לא יכול להיווצר כל לחץ. אלו חייבות על-כן להיות צורות מוצקות מחומר שאתם, בגופכם הגשמי, אינכם יכולים לראות או לחוש.

וזוהי חומריותו של העולם-שמעבר, שאותה תוכלו לזהות רק באמצעות החומר הפנימי המצוי בתוכם, חומר הדומה לחומריות זו בתכונותיו.

מוזר הוא הוויכוח הניטש בעד ונגד החיים שלאחר המוות-הארצי, לעתים עד כדי גיחוך.

זה המסוגל להתבונן ולהרהר בשלווה, בלא דעה-קדומה או ציפיות, יגלה במהרה, שלמעשה הכל וכל דבר מצביע על סבירות קיומו של עולם שחומריותו אחרת, שהאדם הממוצע של ימינו אינו מסוגל לראותו.

תהליכים כה רבים מזכירים לנו זאת שוב ושוב, ולא ניתן להסיטם הצידה ולהתעלם מהם כאילו אינם קיימים.

מאידיך, רק דבר אחד עשוי לגרום לחידלון הבלתי-נמנע לאחר הפטירה הארצית, והוא שאיפתם של רבים, המבקשים להשתמט באמצעותה מכל אחריות-רוחנית, אחריות שהחוכמה והכישרון אינם עומדים בה על כף-המאזניים, אלא אך ורק בינת-הלב האמיתית.

—

וכעת לחסידי הספיריטיזם, הספיריטואליזם, ודומיהם, בכל שם שיקראו להם, לבסוף הכל מסתכם בדבר אחד, בטעויות גדולות!

החסידיים מסוכנים לאמת לעתים קרובות אף יותר מן המתנגדים, וגורמים נזק רב יותר מהם! מתוך המיליונים, רק בודדים מבקשים לשמוע את האמת.

רובם המכריע לכודים ברשת עצומה של טעויות, שממנה אינם מוצאים עוד את דרכם החוצה, אל האמת הפשוטה.

ובמי האשמה?

אולי בעולם-שמעבר?

לא.

או במדיומים?

גם לא!

רק באדם הבודד עצמו!

הוא אינו כנה וחרף דיו כלפי עצמו, אינו מוכן להשליך מעמו דעות-קדומות, נמנע מלנתץ את תמונות העולם-שמעבר אותן בנה לעצמו, תמונות שהעבירו בו לפרקים, במהלך הפנטזיות שלו, רעד-קדוש ותחושת-רווחה מסוימת.

ואוי לו לזה אשר ינסה לגעת בהן!

בידי כל חסיד כבר מוכנה האבן שאותה יידה בו!

הוא אוחז בהן בחוזקה ומעדיף לכנות את העולם-שמעבר רוחות-שקר, או להאשים את המדיומים בחוסר-כשירות, קודם שיפנה מבטו בשלווה בוחנת אל עצמו, וישקול שוב, שמא המושג שלו עצמו היה שגוי.

היכן עלי להתחיל בניכוש כל העשבים השוטים?

הרי תהיה זו עבודה ללא סוף. לפיכך, כל אשר אני אומר כאן מיועד רק לאלו המחפשים באמת; שכן רק אלו יוכלו למצוא.

דוגמה:

אדם מבקר אצל מדיום, בין אם מפורסם או לא!

יש עוד אנשים יחד עמו.

מתחילה "ישיבה".

המדיום "אינו מצליח".

דבר לא קורה.

התוצאה?

יש אנשים שיאמרו על כך:

המדיום לא שווה.

אחרים:

ספיריטואליזם זה שטויות.

ה"בודקים" טופחים לעצמם על השכם ומפיצים:

איכויות התיקשור של המדיום, שנוסו לעתים קרובות, נכשלו; שכן מרגע שהגענו אנחנו, לא הצליח המדיום בדבר.

וה"רוחות" שותקות!

אולם המאמינים והמשוכנעים יוצאים כשהם מוכי-דיכאון. שמו של המדיום נפגע, מכל מקום, ולאחר "כישלונות" רבים ייעלם לחלוטין.

אם המדיום משתמש בשירותיו של מנהל כלשהו (יזם), ואם כרוכה בכך קבלת כספים, הרי שהמנהל יהפוך לעצבני, וידרוש מן המדיום להשקיע כל מאמץ שביכולתו, אם אנשים משלמים לשם-כך, וכד'. בקצרה:

יש ספק, לעג, חוסר שביעות-רצון, והמדיום ינסה נואשות, שוב, להגיע למצב של תיקשור, אולי אף ליצור באופן תת-הכרתי הסחת-דעת עצבנית כלשהי ולחשוב ששמע אותה, או אף להונות את עצמו בצורה ישירה, למשל, דבר שאינו קשה כלל עבור מדיום מתקשר.

וגזר הדין:

הולכת-שולל, הכחשת הספיריטואליזם בכללותו, משום שאולי נקטו אחדים מן המדיומים, בנסיבות האמורות, בדרך המרמה, כדי להימנע מן העוינות הגוברת.

ועל כך יש לשאול מספר שאלות:

1. באיזה סוג של בני-אדם, יהיו אשר יהיו, לא קיימים רמאים?
האם בשל הימצאותם של רמאים אחדים בתחומים אחרים, נשפוט לכך-חובה גם את אנשי המקצוע ההגונים והישרים?
2. למה דווקא כאן ולא בכל מקום אחר?

על שאלות אלו יכול כל אחד לענות בעצמו בקלות רבה. אולם מי נושא באשמה העיקרית למצבים מבזים אלו?

לא המדיום, אלא האנשים עצמם!

בנקודת המבט החד-צדדית שלהם, אולם בראש ובראשונה, עקב בורותם, הם מאלצים את המדיום לבחור בין אויבות בלתי-צודקת, או הונאות. דרך-ביניים אין האנשים מותירים למדיום בקלות כה רבה.

אני מדבר כאן על מדיומים שניתן להתייחס אליהם ברצינות, לא על מאחזי-העיניים הבינוניים הרבים, המבקשים להציג את יכולותיהם בקדמת-הבימה.

אף אין בכוונתי לתמוך בנהירה הגדולה אחר המדיומים בכל צורה שהיא; שכן למעשה רק לעתים רחוקות יש ערך כלשהו להתכנסות מסוג זה של ספיריטואליסטים סביב המדיומים, למעט החוקרים באמת, הלומדים את הטריטוריה החדשה הזו, אולם אינם פוסעים בה מתוך בורות.

עבור חלק-הארי של אותם מאמינים לכאורה אין בביקורים או ב"ישיבות" הללו משום התקדמות, אלא דריכה במקום או נסיגה לאחור.

הם הופכים כה חסרי-עצמאות, עד שאינם מסוגלים עוד להחליט דבר בעצמם, אלא מבקשים תמיד את עצתו של "זה מן העולם-שמעבר", לעתים קרובות בנושאים המגוחכים ביותר וברוב המקרים, לגבי זוטות ארציות.

חוקר אמיתי או אדם המחפש באמת, יתרעם תמיד, במקרים אלו, על המוגבלות הבל-תתואר של הללו החשים עצמם מזה שנים "בבית" כמבקרים קבועים אצל המדיומים. בעזרת חוכמה בלתי-רגילה ויכולת דיבור עליונה, הם אומרים את השטויות הגדולות ביותר ויושבים אז בהערצה מלאת-צביעות ליהנות מן ההתרגשות הנעימה שהתקשורת עם כוחות בלתי-נראים מעניקה לאשליה.

מדיומים רבים רוחצים בדברי-החנופה של מבקרים ותיקים מסוג זה, אשר למעשה אינם אלא מבטאים את תשוקתם האנוכית "לחוות" דברים רבים בעצמם.

ואולם "לחוות" עבורם היא רק מילה נרדפת לשמיעה או ראייה, דהיינו, להתבדר. דבר אינו הופך בתוכם ל"חוויה".

מה אמור כעת לחשוב, במקרה כזה, אדם ישר?

1. שמדיום כלל אינו יכול לתרום דבר ל"הצלחה", מעבר לפתיחתו כלפי פנים, דהיינו, להיכנע, ובכל יתר הדברים - להמתין; שכן מדובר במכשיר בו נעשה שימוש, כלי שאינו יכול להשמיע צליל, אם אין איש מנגן בו. לכן גם לא יכול להתרחש כל כישלון. אדם הנוקט בדיבור כזה מעיד על מוגבלותו, ועליו למשוך ידו ואף לא להביע כל דעה, שכן אין באפשרותו להכריע. בדיוק כמו שכל אדם המתקשה בלימוד, יימנע מן האוניברסיטה. מדיום, לפיכך, הוא רק גשר, אמצעי המשרת מטרה.

2. שהמבקרים ממלאים בכך תפקיד מכריע!

לא במראם החיצוני, או אף במעמדם בעולם, אלא בחייהם הפנימיים!
והחיים הפנימיים, כפי שידוע אף למלעיגים הגדולים ביותר, הם עולם בפני עצמו.

כמובן, לא ייתכן "מאום" כשמדובר בתחושות, ובמחשבות הניעורות ומזינות אותם, אלא חייבים להתקיים, מדרך ההיגיון, גוף את'רי או דברים המעוררים תחושות אלו באמצעות לחץ או פעולת-גומלין, משום שאחרת לא יכלו כלל התחושות להתעורר.

גם ברוח לא ניתן היה לראות תמונות, אם לא נמצא שם דבר.

ובדיוק תפישה מסוג זה היא החור הגדול ביותר בחוקיהם של המדעים המדויקים.

דהיינו, חייב להתקיים שם דבר-מה, ואכן דבר-מה מצוי שם; שכן המחשבה המחוללת יוצרת מיד צורות מתאימות במרחב-האת'רי, בעולם-שמעבר, שדחיסותן וכושר-חייהן תלוי בעוצמת התחושה של אותן מחשבות מחוללות.

כך נוצרת, יחד עם מה שמכונה "חיי הפנימיים" של אדם, גם סביבה את'רית הדומה להם בצורתה.

וסביבה זו היא זו האמורה לגעת במדיום, המוכוון באופן חזק יותר אל העולם האת'רי, בצורה נעימה או בלתי-נעימה, ולעתים אף במידה מכאיבה.

כתוצאה מכך, ייתכן שהתגשמות אמיתית מן העולם האת'רי תשתקף בצורה עכורה, אם על המדיום מכבידה נוכחותם של אנשים בעלי חיים-פנימיים מוגבלים מבחינה את'רית או רוחנית, או שהיא מדכאת אותו.

אולם זה ממשיך אף הלאה.

עכירות זו בונה חומה מול האת'ריות הטהורה, גם אם הונחתה על-ידי רוח-אישית שהיא בעלת רצון-חופשי גם בעולם-שמעבר, ועקב כך לא יכולה להתרחש כל התגשמות, או שהתגשמות כזו תהיה אף היא מחומר-את'רי בלתי טהור.

אצל מבקרים שחייהם הפנימיים טהורים, מתאפשרת כמובן התחברות עם סביבה את'רית טהורה בהתאמה.

אולם כל הבדל פוער תהום בלתי-ניתנת לגישור!

זו הסיבה לשוני הרב בין ה"שיבות", ולכשלונן המוחלט לעתים או לבלבול הרב במהלכן. כל זה נשען על חוקים בלתי-ניתנים לשינוי, פיזיקליים לחלוטין, הפועלים בעולם-שמעבר בדיוק באותה מידה כמו בעולם הזה, וכל אלו מאירים באור אחר את דיווחיהם השליליים של "הבודקים".

מי שמסוגל להתבונן במהלכים האת'ריים, חייב לגחך, משום שבודק כזה, בדיווחיו, חורץ למעשה את גזר-הדין של עצמו, משקף את חיי הפנימיים שלו עצמו, ומעביר ביקורת על מצבו הרוחני בלבד.

דוגמה שניה:

אדם מבקר אצל המדיום. קרה המקרה, וקרוב-משפחה שנפטר דיבר אליו באמצעות המדיום. הוא שואל לעצתו, אולי בעניין חשוב ביותר מבחינה ארצית. הנפטר מוסר לו מספר הנחיות בעניין זה, שהמבקר מתייחס אליהן כאל בשורה, כאל התגלות מן העולם-שמעבר, ומכוון עצמו על-פיהן בקפדנות... נכשל, ולעתים-קרובות נגרם לו נזק חמור.

התוצאה?

המבקר, בראש ובראשונה, יטיל ספק במדיום, אכזבתו וכעסו על הנזק יופנו אולי כלפי המדיום, ובמקרים מסוימים הוא אף יראה חובה לעצמו לתקוף אותו בפומבי כדי לשמור על אחרים מפני נזק והולכת-שולל דומים.

(כאן עלי להבהיר את חיי העולם-שמעבר, כיצד אדם כזה פותח פתח לזרמים דומים מן העולם-שמעבר, לפי חוק משיכת-מין אל מינהו, וכיצד הוא הופך לאחר-מכן, כמכשיר לאותם זרמים, ליצור קנאי, הסבור ביהירות-תודעתו, כי הוא מייצג את האמת ולפיכך מעניק לאנושות שירות גדול. ואולם למעשה הוא משעבד את עצמו לעכירות, ועומס על עצמו קארמה, שלשחרורה יידרשו לו שנות-חיים ואף יותר, ואשר מתוכה משתרגים עוד ועוד סיבים, היוצרים רשת שהוא נלכד בה, ולבסוף אינו מסוגל כלל למצוא דרכו החוצה ממנה, והופך עוין וזועם אף יותר).

או שהמבקר המאוכזב, אם אינו מתייחס למדיום כאל רמאי, לכל הפחות יתייחס בספקנות רבה לכל עניין העולם-שמעבר, או יבחר בדרך הרגילה והנוחה, בה צועדים אלפים, ויאמר: "מה נוגע לי, בסופו-של-דבר, העולם-שמעבר. שאחרים ישברו את הראש. לי יש דברים טובים יותר לעשות."

ואולם "הטוב יותר" משמעו לשרת אך ורק את הגוף באמצעות צבירת כספים, ולהתרחק אף יותר מן האת'ריות.

אולם היכן תמונה למעשה האשמה?

שוב, בו בלבד!

הוא יצר לעצמו תמונה שקרית, שבה ספג אל תוכו את הנאמר כאילו היה הבשורה. זו היתה טעותו שלו בלבד, ולא של איש מלבדו. משום שהניח, שהנפטר, הודות לאת'ריות שלו, יכול להיות בו-זמנית גם יודע-כל באופן חלקי או לכל הפחות הפך לבעל-ידע רב יותר.

כאן תמונה טעותם של מאות-אלפים.

כל שידוע לנפטר הודות להשתנותו, הוא שלא חדל להתקיים באמת לאחר פטירתו לכאורה.

ואולם הוא לא יידע יותר מכך, כל עוד לא ניצל את ההזדמנות להתקדם הלאה בעולם האת'רי, ודבר זה תלוי אף הוא בהחלטותיו האישיות המתקבלות מתוך רצון חופשי.

ולכן, כאשר יישאל לגבי נושאים ארציים, הוא יענה וימסור את דעתו מתוך כוונתו-הטובה למלא את המשאלה, ובידיעה-מוחלטת שהוא מוסר את מיטב-ידיעתו; אולם הוא עצמו בלא-ידיעתו, אינו מסוגל לפרש דברים ויחסים ארציים בצורה ברורה, כמו אדם אשר עדיין חי בהם בעצמו ובבשרו, שכן החומריות-הגשמית, הנדרשת לשם פרשנות נכונה, כבר אינה מצויה בידי. נקודת-המבט שלו היא כבר אחרת לחלוטין.

אולם הוא מוסר רק את אשר ביכולתו למסור, ולפיכך גם את הטוב ביותר בכוונה טובה. ולכן אין להפנות כל טענה, לא כנגדו ולא כנגד המדיום. ולפיכך אף אינו רוח-שקר, כפי שעלינו להגדיר רוחות רק כיודעות או כבורות; שכן מרגע שהרוח שוקעת, דהיינו - הופכת עכורה וכבדה יותר, מצטמצמת בו-זמנית ובאופן טבעי לחלוטין גם זוית-הראייה שלה.

היא מוסרת ומפעילה תמיד רק מה שחשה בעצמה:

והיא חיה לפי בינת-הלב, ולא לפי השכל המחשב, שכבר אינו ברשותה משום שהיא קשור למוח הארצי, ולפיכך גם למרחב ולזמן.

מרגע שאבד לה בפטירתה, אין עוד באפשרותה לחשוב או להרהר, אלא לחוש בלבד, חוויה מתמשכת ובלתי-אמצעית!

הטעות נובעת מאלו המבקשים, בעודם כבולים בארציותם למרחב ולזמן, עצה מאלו שאינם מוגבלים עוד ולפיכך אינם מסוגלים גם לתפוש את ההגבלה.

אלו המצויים בעולם-שמעבר מסוגלים לזהות איזה כיוון הוא נכון, לגבי עניין כלשהו, ואיזהו השגוי, אולם אז חייב האדם, עם העזרים הארציים העומדים לרשותו, דהיינו השכל והניסיון, לשקול בעצמו את הכיוון בו הוא מעוניין ללכת.

הוא חייב להכריע בתיאום עם כל האפשרויות הארציות!

זוהי עבודתו.

וגם אם רוח ששקעה עמוק, מבקשת להשפיע ולומר את דברה, אין איש יכול לומר שהיא משקרת או מנסה להוליך-שולל, משום שאינה אלא משקפת את אשר חוותה, ומנסה לשכנע בכך גם את האחרים.

היא אינה יכולה למסור כל דבר אחר. וכך נוצרות טעויות אינספור בתפישתם של הספיריטואליסטים.

"הספיריטואליזם" הפך ידוע-לשמצה במידה רבה ביותר, אולם לא מעצמו, אלא כתוצאה ממספרם הגדול של החסידים, אשר כבר לאחר תוצאות מעטות ולעתים אף זעומות ביותר, מאמינים בהתלהבות שהמסך הורם למענם, ושכעת הם יכולים גם לסייע לאחרים בכך, בעזרת מצג של חיים בעולם האת'רי, שהם עצמם יצרו, מתוך אשליה חסרת-כל-בסיס התואמת בראש ובראשונה את שאיפותיהם שלהם עצמם.

רק לעתים-רחוקות תואמות תמונות אלו את האמת!